

Напраздно се мъчеше великият боляринъ да се оправдае. Царь Симеонъ заповѣда да го пратятъ на тежка работа. Ала Миломиръ Вълхва не губѣше надежда. Той вѣрваше, че вълшебниятъ камъкъ ще му помогне. Затова го криеше въ голѣмата си коса.

Единъ день Миломиръ мѣрѣше просо въ царската житница. Лакоми врабци се трупяха около житницата и се караха за разпиляното просо. Боляринътъ разбираше какво си говорятъ. Като се наситиха, единъ старъ врабецъ каза на другитѣ:

— Виждате ли този човѣкъ. Той е великия боляринъ Миломиръ Вълхва, който изпрати много птици на онзи свѣтъ. Ала гарванитѣ му отплатиха за всичко. Тѣ забодоха неговитѣ стрели върху трупа на удадения боляринъ.

Миломиръ Вълхва дочу всичко. Той едва сега разбра кой го бѣ докаралъ до тази беда.

Въ това време другъ врабецъ викна:

— Слушайте, врабчета! Не забравяйте, що може да ни се случи, ако утре следъ обѣдъ не се скриемъ подъ здравъ покривъ. Страшна буря ще се извие.

Осждениятъ боляринъ помоли да го заведатъ при царь Симеона. Заведоха го. Той се поклони и рече:

— Царю честити, страшна буря ще се извие утре надъ престолния градъ. Много хора ще пострадатъ, ако не се разгласи навсѣкжде за страшната буря.

Царьтъ се усмихна и каза:

— Много милостивъ си станалъ, Миломире. Но побързай и ти да се скришъ въ затвора, за да не пострадашъ отъ бурята.

И царь Симеонъ заповѣда на стражитѣ да отведатъ затворника.

*

На другия день се изви страшна буря. Падна градушка, невиждана до тогава. Имаше убити хора и животни. Повредиха се царскитѣ градини. Царьтъ повика осждения боляринъ и го попита:

— Отде знаеше, нещастни човече, че ще има буря?

— Отъ врабцитѣ, царю честити! — отговори Миломиръ и разказа на царя всичко отъ край до край.

Царьтъ му повѣрва и заповѣда да го освободятъ.